

Arrest

nr. 91 344 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 6 juli 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 mei 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische

gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Naam: [S., I.] [...]

[...]

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

Echtgenote:

[M., A.] [...]

Kinderen:

[S., S.] [...]

[S., S.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09/09/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S., I]. De arts-attache evalueerde deze gegevens op dd.11/04/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening waaraan betrokkene lijdt, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Derhalve is mijns inziens vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Eerste onderdeel : het medisch verslag van de Adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingen-zaken

Overwegende dat de tegenpartij zich op het medische verslag van de adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingen-zaken van 11 april 2012 grondt om haar beslissing te rechtvaardigen en de door de verzoeker ingediende aanvraag ongegrond te verklaren.

Dat de verzoeker de aanvraag 9ter wegens zijn hartproblemen, zijn hemofilie en zijn psychologische problemen ingediend heeft.

Dat de tegenpartij het bestaan en de ernst van deze problemen niet aan de orde stelt, en dat deze de aanvraag van de verzoeker trouwens eerst ontvankelijk verklaard heeft.

Dat het artikel 4 van het voormelde Koninklijk Besluit uitdrukkelijk voorziet dat alvorens betreffende de aanvraag 9ter uitspraak te doen, de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid heeft het bijkomend advies van een gespecialiseerde deskundige te vragen.

Dat de betwiste beslissing van de tegenpartij zich op het verslag van haar geneesheer grondt, die beweert dat de medische problemen van de verzoeker geen werkelijk risico van onmenselijke en/of vernederende behandeling kunnen uitmaken, aangezien de zorgen en follow-ups in ARMENIE beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dat dit verslag door Dr « M. I. » getekend is.

Dat men bij lezing van de beslissing en van dit medisch getuigschrift echter niet weet welke de hoedanigheid en de specialisatie van deze geneesheer is.

Dat het bijgevolg onmogelijk is dat deze geneesheer een omstandig en weloverwogen advies betreffende de specifieke problemen van de verzoeker heeft kunnen uitbrengen, die bovendien een welbepaald vakgebied betreffen (de cardiologie/de hematologie/de psychiatrie), en dit des te meer dat deze het niet nodig geacht heeft de verzoeker in het kader van een consultatie te ontmoeten.

Dat de verzoeker nochtans het recht had te verwachten dat, indien zijn dossier door een andere geneesheer die bij de tegenpartij in dienst was onderzocht werd, deze eveneens in dezelfde discipline gespecialiseerd zou zijn.

Dat deze eis des te meer noodzakelijk is dat de geneesheer die bij de tegenpartij in dienst is inderdaad van mening is dat de verzoeker mag reizen, en dat hij zich in zijn land van herkomst behoorlijk zal kunnen laten verzorgen.

Dat deze daarenboven bijna meer dan 9 maanden na de inleiding van zijn aanvraag tot een machtiging tot verblijf wegens medische redenen over de gezondheidstoestand van de verzoeker uitspraak doet.

Dat men echter de redenen niet kent voor dewelke de tegenpartij het niet nodig geacht heeft op de diensten van een specialist beroep te doen.

Dat de rechtspraak van de Raad van State hieromtrent echter duidelijk is :

“Aangezien de Belgische Staat in het bezit was van een uitvoerig medisch getuigschrift van een specialist, had de Staat tot nadere onderzoeken moeten overgaan, door eventueel het advies van een onafhankelijke specialist te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling niet op de enige besluiten van haar adviserende geneesheer gronden en zich zo te onthouden tot alle nodige onderzoeken over te gaan om met volkomen kennis van zaken te oordelen” (R.S. nr. 91709, van 19 december 2000).

Dat deze bestendige rechtspraak zich eveneens in andere arresten weerspiegelt, zoals het arrest nr. 111.609 van 16 oktober 2002 of het arrest nr. 119.281 van 12 mei 2003.

Dat, alhoewel de Raad van State in recente arresten inderdaad eraan herinnerd heeft dat de wet niet noodzakelijkerwijs aan de geneesheer van de tegenpartij oplegde een specialist te raadplegen, het echter duidelijk is dat er in twee precieze gevallen een verplic[h]ting bestaat om tot een dergelijk standpunt over te gaan, hetzij wanneer een specialist het getuigschrift van de aanvrager getekend heeft en dat het op niveau van de Dienst geen specialist is die erop antwoordt, hetzij wanneer de ambtenaar-geneesheer de overwegingen van de geneesheer van de aanvrager vrijuit tegensprekt.

[...]

Tweede onderdeel : het gebrek aan informatie aangaande het verloop van de gezon[d]heidstoestand van de verzoeker[...].

Overwegende dat de adviserende geneesheer van de Dienst [V]reemdelingenzaken in het advies dat hij in april 2012 uitgebracht heeft vermeldt dat de gegevens betreffende de psychologische problemen van de verzoeker van meer dan één jaar dateren, en dat hij bijgevolg eruit afleidt dat deze laatste behandeld en zelfs genezen is.

Dat de tegenpartij dit argument in de motivatie van haar beslissing niet opgenomen heeft en betreffende dit punt bijgevolg geen standpunt ingenomen heeft.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nr. 75.692 van 23 februari 2012 er in ieder geval aan herinnerd heeft dat : “het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980 de aanvrager van de beoogde machtiging niet uitdrukkelijk verplicht de nuttige inlichtingen betreffende zijn ziekte, evenals de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot een aangepaste behandeling in zijn land van herkomst of in het land in hetwelk hij verblijft te actualiseren”.

Dat het eraan toevoegt dat “de verwerende partij zich hier niet op mag beroepen om de aanvraag tot de machtiging tot verblijf dat op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 gegrond is zonder één enkel onderzoek van de medische toestand van de aanvrager te verwerpen, minstens wanneer de verlopen termijn tussen deze aanvraag en de betwiste beslissing enkel aan de verwerende partij te wijten is.”

Dat de beslissing van de tegenpartij dat het voorwerp van dit arrest geweest is vernietigd werd om reden dat het niet behoorlijk gemotiveerd was.

Dat het zo aan de tegenpartij toebehoorden om de bijkomende informaties aangaande de gezondheidstoestand van de verzoeker aan te vragen, in plaats van tot dit type overhaast besluit over te gaan.

Overwegende anderzijds dat de verzoeker de aanvraag tot een machtiging tot verblijf in juli 2011 ingeleid had, terwijl de adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet verwaardigde deze voor april 2012 te onderzoeken.

Dat de verzoeker voor deze situatie geenszins verantwoordelijk is.

Dat hem bijgevolg[] onrechtstreeks niet verweten mag worden de gegevens betreffende zijn psychologische gezon[d]heidstoestand niet bijgewerkt te hebben.

[...]

Derde onderdeel : in staat zijn om te reizen

Overwegende dat de psychiater van de verzoeker van mening is dat zijn gezondheidstoestand incompatibel is met een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat deze psychiater de verzoeker persoonlijk onderzocht heeft.

Dat dit niet het geval is van de adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken die, daarentegen beweert dat hij geen enkele contra-indicatie om te reizen inziet.

Dat hij deze bewering geenszins argumenteert.

Dat de tegenpartij, wat haar betreft, zich over dit punt niet uitspreekt en zich ertoe beperkt het standpunt van de adviserende geneesheer aan te halen.

Dat haar motivering bijgevolg niet treffend is.

[...]

Vierde onderdeel : de beschikbaarheid en de toegankelijk[...]-heid tot de medische zorgen in ARMENIE

Overwegende dat de adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken na onderzoek van verscheidene Internet websites besluit dat de gezondheidszorgen waarover de verzoeker absoluut moet beschikken in ARMENIE beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dat integendeel uit andere op internet gevonden informaties blijkt dat het gezondheidssysteem in ARMENIE enkele tekortkomingen blijkt te ondervinden.

Dat het inderdaad problematisch is om reden van een gebrek aan financiële fondsen en een te hoge kostprijs van de hospitalisaties en van de gezondheidszorgen.

Dat de personen die een psychologische en psychiatrische hulp nodig hebben deel uitmaken van degene die het meest slecht af zijn.

Dat zo "het deel van de bevolking die medische zorgen, geneesmiddelen, ergotherapie, psychiatrische behandelingen, enz. nodig heeft, er ten eerste gebrek aan heeft en in vreselijke omstandigheden leeft. 52% van de bevolking leeft onder de armoedegrens".

Dat "de fysische en medische omstandigheden van een psychiatrische hospitalisatie armoedig zijn en geenszins met degene die in West Europa bestaan vergeleken kunnen worden".

Dat de verzoeker bijgevolg niet met zekerheid tot een kwaliteitsvolle psychiatrische behandeling toegang zou kunnen hebben.

Dat ARMENIE eveneens aan een tekort aan specialisten lijdt wat de geestelijke gezondheid betreft, en met name, aan psychiaters.

Dat in de zeldzame ziekenhuizen waar men psychiaters kan treffen vastgesteld dient te worden dat deze niet talrijk zijn en dat niets aantoont dat de verzoeker een snelle en regelmatige afspraak zal kunnen bekomen.

Dat de website www.yerkirmidia.arm een volledige reportage voorstelt aangaande de mogelijkheid om in ARMENIE doeltreffende follow-ups en behandelingen te krijgen.

Dat deze laatste niet van aard is de verzoeker gerust te stellen.

Dat de ziekenhuisinfrastructuur te wensen overlaten is en dat het gebrek aan middelen overduidelijk is.

Dat de Union médicale arménienne de France (U.M.A.F.) die sinds meer dan 20 jaar in ARMENIE werkt zo het volgende schrijft : "Wij hopen dat het medisch en sociaal niveau in ARMENIE ooit zodanig zal zijn dat onze interventies onnodig zouden worden. Maar dit is niet voor binnenkort. De U.M.A.F. draagt haar steentje bij aan de wederopbouw dat Armenië voorstelt.."

Dat niet uitgesloten kan worden dat de verzoeker het risico loopt niet regelmatig opgevolgd te worden of moeilijkheden zal ondervinden om een afspraak in een dergelijke dienst te bekomen.

Dat het reisadvies dat op de site van het Ministerie van Buitenlandse zaken gepubliceerd is, de Belgen er eveneens van informeert dat de gezondheidszorgen in ARMENIE onvoldoende zijn.

Dat de toestand voor de armsten des te meer rampzalig is.

Dat dit land door de armoede en de werkloos[...]heid inderdaad ernstig getroffen is.

Overwegende dat ARMENIE anderzijds niet over een sociaal zekerheidsstelsel beschikt.

Dat de adviserende geneesheer van de tegenpartij deze problematiek niet betwist.

Dat deze laatste meldt dat, voor zover sommige gezondheidszorgen en behandelingen kosteloos zijn, er geen enkel probleem bestaat wat hun toegankelijkheid in ARMENIE betreft.

Dat deze informatie opnieuw door de werkelijkheid op het veld tegengesproken worden.

Dat hieromtrent eerst opgemerkt dient te worden dat sommige van deze informatie gevoegd werden aan de aanvraag tot een machtiging tot verblijf die de verzoeker ingediend had.

Dat, noch de adviserende geneesheer, noch de tegenpartij er op geantwoord hebben.

Dat vervolgens, wat de basiszorgen of de dringende zorgen zelf betreft, deze slechts in de hoofdstad verschaft worden, maar dat zij met de Europese standaarden niet overeenstemmen.

Dat de gezondheidszorgen, en zelfs de basiszorgen, zeer duur en voor de meesten Armeniërs vaak onbetaalbaar zijn.

Dat een document bevestigt dat : “de internationale economische en financiële crisis, die Armenië in 2008 vanaf de herfst getroffen heeft en die een verhoging van de werkloosheid en een daling van de migratie, en bijgevolg, een grotere spanning op de nationale arbeidsmarkt als gevolg heeft gehad, het aantal personen die niet over de gezondheidszorgen genieten en de zieken die niet kunnen betalen opnieuw heeft doen stijgen.”

Dat het eraan toevoegt dat “de toegang tot de gezondheidszorgen vooral voor de groepen die sociaal bedreigd worden steeds moeilijker wordt. De aanzienlijke supplementen voor de gezondheidszorgen - 61% per dienstpunt - betekenen een belangrijke financiële last voor de meeste Armeniërs, vooral voor de zwak[...]sten en de armen, en betekenen zelfs vaak een onoverkomelijke hindernis om tot de gezondheidszorgen toegang te krijgen”.

Dat wat de geneesmiddelen betreft, het document informeert dat “Armenië bijna geen geneesmiddelen produceert. Bijna alle geneesmiddelen zijn ingevoerd. Een groot deel ervan zijn locopreparaten; een typisch fenomeen in de ontwikkelingslanden en de derdewereldlanden. De geneesmiddelen zijn niet voortdurend beschikbaar of zijn niet altijd van dezelfde kwaliteit als in de landen van de EU.”

Dat de situatie er echter steeds niet op vooruitgaat aangezien “de huidige politiek (van de Armeense regering; TS) die een belangrijk programma beoogt voor kosteloze toegang tot de gezondheidszorgen niet werkt, en dat de officiële betalingen in de ziekenhuizen steeds de regel eerder dan de uitzondering zijn.”

Dat uit al de vermelde documentatie blijkt dat, alhoewel de aanwezigheid van gespecialiseerde geneesheren en van geneesmiddelen in ARMENIE vastgesteld is, de toegang tot de verschillende nodige behandelingen, hetzij onmogelijk, hetzij niet gemakkelijk is.

Dat, volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State « de overheid waaraan een aanvraag voor een verblijfsvergunning wegens een medische reden voorgelegd wordt, de omstandigheden van het dossier dient te beoordelen, en tot de nodige onderzoeken over moet gaan teneinde met volle kennis van zaken uitspraak te doen; dat de mogelijkheid voor een vreemdeling zich in een gegeven land te

*laten verzorgen in acht te nemen niet alleen inhoudt dat nagegaan moet worden of de vereiste hospitaalinfrastructuur bestaat, maar dat de overheid zich er ook van moet vergewissen dat de vreemdeling er toegang tot kan hebben »
(R.S. 113.245 van 04 december 2002).*

Dat deze toegankelijkheidsvoorwaarde in casu duidelijk niet vervuld is.

Overwegend, ten slotte, dat de verzoeker voor zijn behandeling in het bezit van een kaart van een Centrum is.

Dat dit slechts betekent dat hij als hemofieel erkend werd, maar geenszins dat hij in zijn land reeds verzorgd - of behoorlijk verzorgd - werd.

Dat, gezien al deze elementen, de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de medische zorgen bijgevolg niet gewaarborgd is.

[...]

Vijfde onderdeel : de bekwaamheid om te werken.

Overwegende dat de adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken noteert dat geen enkel medisch getuigschrift in hoofde van de verzoeker van een werkonbekwaamheid gewag maakt.

Dat hij eraan toevoegt dat de echtgenote van de verzoeker hem zou kunnen bijstaan om zijn medische behandelingen te financieren.

Dat dit, volgens hem, evenals het geval is voor al zijn naasten die thans in ARMENIE leven.

Dat één van de geneesheren van de verzoeker, Dokter [M.], hematoloog, nochtans het hoog risc[...]o op bloeding onderlijnd heeft, die zich in geval van een letsel, een stoot, of eveneens een geringe chirurgische ingreep zou kunnen voordoen.

Dat de verzoeker, bijgevolg, elk klein brutaal gedrag of gebaar moet vermijden, dat voor hem fataal zou kunnen zijn.

Dat dit risico in geval van welke beroepsactiviteit dan ook in hoge mate bestaat.

Dat de verzoeker er dus belang bij heeft zich ervan te onthouden een dergelijk risico te veroorzaken.

Dat, anderzijds, het feit dat de echtgenote van de verzoeker op het eerste zicht bekwaam is om te werken, geenszins betekent dat zij over de voldoende middelen zal kunnen beschikken om niet alleen de behoeften van het huishouden en van de kinderen, maar ook de medische behandelingen van haar echtgenoot ten laste te nemen.

Dat dit voor de naasten van de verzoeker eve[...]neens geldt.

Dat hieromtrent vermeldt dient te worden dat de werkloosheidspercentage en het percentage personen die voor arm gehouden worden in ARMENIE zeer belangrijk zijn.

Dat er zo "in ARMENIE ontwerpen bestaan om de werkloosheid te doen verminderen, maar dat 50% van deze ontwerpen zonder gevolg blijven (Verklaring van de Armeense minister van Arbeid en Sociale zaken).

Dat deze minister verklaart dat "er volgens de officiële gegevens 27.5 % werklozen zijn. In feite liggen deze cijfers veel hoger : ongeveer 50 %."

Dat de meeste staatsburgers onder de grens van een menswaardig leven liggen.

Dat men eveneens aan het licht brengt dat : "de internationale economische en financiële crisis, die Armenië in 2008 vanaf de herfst getroffen heeft en die een verhoging van de werkloosheid en een daling van de migratie, en bijgevolg, een grotere spanning op de nationale arbeids[...]markt als gevolg heeft

gehad, het aantal personen die niet over de gezondheidszorgen genieten en de zieken die niet kunnen betalen opnieuw heeft doen stijgen.”

Dat hieruit volgt dat, zelfs indien de verzoeker in staat was om te werken, het niet zeker zou zijn dat hij de arbeidsmarkt zou kunnen integreren.

Dat dit voor zijn echtgenote eveneens het geval is.

Dat het vanwege de adviserende geneesheer van de tegenpartij bijgevolg nogal overhaast is te beweren dat de verzoeker zonder probleem zou kunnen werken, en dat zijn echtgenote en zijn naasten hem zouden kunnen helpen opdat hij over de medische zorgen zou kunnen genieten.

[...]

Zesde onderdeel : de verwerping van de machtiging tot verblijf.

Overwegende dat krachtens het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan elke persoon die op zodanige wijze aan een ziekte lijdt dat “deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” een machtiging tot verblijf in het Koninkrijk bij de minister of zijn afgevaardigde aanvragen.

Dat de tegenpartij in haar beslissing meldt dat de door de verzoeker ingediende aanvraag ongegrond is, maar dat zij niet aanduidt wegens welke vorm van gebrek aan risico zij deze beslissing neemt.

Dat door deze stap niet te ondernemen, de tegenpartij haar beginsel van behoorlijk bestuur en van uitdrukkelijke motivering niet nageleefd heeft.

[...]

Zevende onderdeel : het oorzakelijk verband tussen het in het land geleden trauma en de gezondheidstoestand van de verzoeker.

Overwegende dat de verzoeker onder andere aan psychologische problemen, en meer bepaald, aan een “schedeltrauma”, evenals aan aanhoudende “hoofdpijn, bestendige angst, stress, gehoorshallucinaties (stem van zijn broer), slaapstoornissen (4 uren per nacht) met nachtmerries en veelvuldige ontwaken, karakteriële prikkelbaarheid” lijdt.

Dat de problemen van de verzoeker duidelijk in nauw verband zijn met de gebeurtenissen die in het land beleefd werden.

Dat dit element uitdrukkelijk in de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoeker vermeld werd.

Dat een terugkeer bijgevolg zeer schadelijk zou zijn.

Dat hij door een psychiater en een psychotherapeut gevolgd moet worden.

Dat geen enkele onderbreking van deze follow-up wenselijk is.

Dat de psychologische problemen van de verzoeker in geval van terugkeer bijgevolg op ernstige wijze zouden kunnen verergeren.

Dat vastgesteld dient te worden dat noch de tegenpartij, noch haar adviserende geneesheer zich uitgesproken hebben over dit aspect van het verband tussen het land van herkomst en de post-traumatische stress, die in zijn aanvraag nochtans duidelijk geformuleerd was.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nr. 74.021 van 27 januari 2012 nochtans geacht heeft dat “de tweede verzoekster in de aanvraag tot een machtiging tot verblijf nochtans met name deed uitkomen dat zij naar haar land van herkomst niet kon terugkeren wegens het oorzakelijk verband tussen de gezondheidsproblemen die zij thans ondergaat en de gebeurtenissen die in het land

beleefd werden”, en dat de psychiater van de verzoekster in zijn medisch getuigschrift genoteerd had dat hij van mening was dat “naar haar land terugkeren haar psychische breekbaarheid maar zou doen toenemen”, dat de beslissing zich over deze argumenten geenszins uitspreekt en zich ertoe beperkt gewag te maken van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicamenteuze behandeling en van de vereiste medische follow-up in het land van herkomst”.

“Dat de verplichting van uitdrukkelijke motivering aan dewelke de bestuursoverheid gehouden is aan de bestemming van de beslissing moet toelaten de redenen te kennen op dewelke deze gegrond is, zonder dat de overheid echter verplicht is de redenen van deze motivering uit te leggen. Bijgevolg, volstaat het daartoe dat de beslissing op duidelijke en niet dubbelzinnige wijze de redenering van de auteur aantoon, teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te staan de rechtvaardiging ervan te verstaan, en indien nodig, deze in het kader van een beroep te kunnen betwisten, en aan de bevoegde rechtsmacht toe te staan hieromtrent haar controle uit te voeren”.

Dat het eraan toevoegt : “door de betwiste beslissing te nemen zonder aan dit element dat in de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf vermeld staat, heeft de tegenpartij haar beslissing niet voldoende en geldig gemotiveerd”.

Dat de beslissing tot weigering in deze zaak vernietigd werd.

[...]”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]”

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoeker als eerste vermelde rechtsregel (het beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als onvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker bespreekt zijn concrete kritiek aangaande de bestreden beslissing [...] in zeven onderdelen.

Eerste onderdeel

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verschillende medische attesten heeft toegevoegd, zoals omschreven in het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer. De arts aangesteld door de verwerende partij bespreekt al de bij de aanvraag en tijdens de behandeling van de aanvraag toegevoegde stukken, wat verzoeker niet betwist. Evenmin is betwist dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte (hemofilie A) die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Deze arts meent dat voor de medische problematiek van verzoeker behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië en dat er geen bezwaar bestaat tegen de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, vanuit medisch standpunt.

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel bij zijn enig middel dat op basis van art. 4 van het 'voormelde KB' de ambtenaar-geneesheer een bijkomend advies kan vragen van een deskundige. Verzoeker houdt voor dat de hoedanigheid van arts en de specialisatie van ambtenaar-attaché Dr. [M. I.] onbekend is. Verzoeker meent dat de ambtenaar-geneesheer beroep had moeten doen op een deskundige.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en art. 4 van het KB d.d. 17.05.2007 niet voorziet in een verplichting voor de aangestelde ambtenaar-geneesheer om in alle gevallen het advies van een deskundige te vragen. De ambtenaar-geneesheer kan een advies vragen, doch is hier niet toe verplicht.

"Uit voormeld wetsartikel blijkt dus dat de beoordeling dient te gebeuren door hetzij een ambtenaar-geneesheer, hetzij door een geneesheer. Van enig specialisme wordt hier geen gewag gemaakt. Bovendien blijkt uit hetzelfde wetsartikel dat de geneesheer, zo hij het nodig acht, zich kan laten bijstaan door deskundigen. "

(R.v.V. nr. 69.400 van 28 oktober 2011)

Door de ambtenaar-geneesheer wordt daarenboven geoordeeld dat de aandoening van betrokkenen, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de ambtenaar-

geneesheer advies diende in te winnen bij een gespecialiseerde arts. Ook voor de ingeroepen psychiatrische aandoening, die door de arts-adviseur niet werden weerhouden, werd ten andere door de arts-adviseur onderzocht of de nodige zorgen voor dergelijke aandoening beschikbaar zijn in Armenië, wat het geval blijkt te zijn.

Verzoekers kritiek omtrent de hoedanigheid van arts van de Dr. [M. I.], zijn slechts vage en ongestaafde beweringen en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen.

Tweede onderdeel

In een tweede onderdeel houdt verzoeker voor dat door de gemachtigde ten onrechte geen bijkomende informatie werd opgevraagd, terwijl verzoeker zelf voorhoudt dat hij enkel aanvullende informatie diende over te maken indien dit hem werd gevraagd.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek. Hoewel de ingeroepen psychiatrische symptomen door de arts-adviseur niet werden weerhouden gelet op een gebrek aan actuele informatie, heeft de arts-adviseur in zijn advies wél onderzocht of dergelijke zorgen beschikbaar zijn. In zijn advies heeft de arts-adviseur opgeworpen dat er in Armenië psychologen en psychiaters werkzaam zijn die kunnen zorgen voor de medische opvolging en behandeling. Ook de beschikbaarheid van demopressine is gecontroleerd. Uit dit advies van de ambtenaar-geneesheer bleek derhalve afdoende dat ook voor de ingeroepen psychiatrische symptomen geen reëel risico in de zin van art. 9ter Vreemdelingenwet kon worden weerhouden, nu de nodige zorgen en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat verzoekers beschouwingen als had de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hem moeten uitnodigen om bijkomende stukken voor te leggen, niet kunnen worden weerhouden.

“De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling: verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. ”
(R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rvv-cce.be)

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Derde onderdeel

Verzoeker stelt dat het advies van de arts-adviseur niet compatibel is met het advies van zijn eigen arts.

Het loutere feit dat verzoekers eigen arts een andere mening is toegedaan dan de arts-adviseur, maakt echter niet dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet wordt ongegrond verklaard, dan is dit in nagenoeg alle gevallen het gevolg van het feit dat de behandelende arts een andere mening is toegedaan dan de arts-adviseur.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt afdoende dat de arts-adviseur op grondige wijze kennis heeft genomen van de medische attesten en het standpunt van de behandelende arts, maar dat hij heeft geadviseerd dat er in het dossier van verzoeker geen medische argumenten voorhanden zijn die het standpunt van de behandelende arts kunnen ondersteunen.

Verzoekers kritiek kan dus niet worden aangenomen.

Het derde onderdeel bij het enig middel kan evenmin worden aangenomen.

Vierde onderdeel

In een vierde onderdeel houdt verzoeker voor dat de nodige medische zorgen niet beschikbaar noch toegankelijk zouden zijn in Armenië.

In antwoord op verzoeker concrete kritiek benadrukt de verwerende partij dat de gemachtigde verzoekers dossier heeft overgemaakt aan een arts-attaché, m.o.o. een advies overeenkomstig art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de aandoening van verzoeker, hoewel deze kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld zou worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat een behandeling beschikbaar is in het herkomstland van verzoeker:

De verwerende partij wijst daartoe op de zeer uitgebreide overwegingen omtrent de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië, die de arts-adviseur tot volgend advies brachten:

[...]

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat hemofilie A, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld/opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië. "

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft zich in zijn beslissing terecht gebaseerd op dit advies en overgenomen dat een behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Deze informatie blijkt ook afdoende uit de informatie omtrent de organisatie van de gezondheidszorg in Armenië, die zich in het administratief dossier bevindt.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De verwerende partij merkt op dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn beoordeling ter dege onderzoek heeft gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in Armenië en zich daarbij gebaseerd heeft op gegevens in het administratief dossier, alsmede zorgvuldig heeft onderzocht of de nodige medische zorgen toegankelijk zijn in Armenië.

De stukken die zich in het administratief dossier bevinden hebben trouwens specifiek betrekking op de behandeling die verzoeker volgt (zorgen en medicatie), terwijl de door verzoeker aangehaalde rapporten een algemene strekking hebben.

Terwijl, in zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, er moet worden op gewezen dat de rechter in vreemdelingenzaken optreedt als annulatierechter en een administratieve beslissing aan de wet toetst, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van

feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden volstaan.

Er kan enkel worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Vijfde onderdeel

Verzoeker betwist dat hij bekwaam zou zijn om te werken en stelt dat zijn echtgenote alleen niet voldoende kan verdienen om het gezin te onderhouden.

Verzoeker beperkt zich tot vage en ongestaafde beweringen, die door geen enkel stuk worden ondersteund, en a fortiori niet worden bewezen door enig medisch attest.

Een algemene verwijzing naar de armoede en werkloosheidscijfers in Armenië bewijst nog niet dat het voor verzoeker of zijn echtgenote niet mogelijk moet zijn om te werken.

Verzoeker gaat met zijn kritiek ook niet in op de terechte vaststelling van de arts-adviseur dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in het land van herkomst heeft doorgebracht en derhalve moet worden aangenomen dat hij daar ook nog andere familie, kennissen en vrienden heeft die hem kunnen bij staan. Verzoekers kritiek is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.

Zesde onderdeel

In een zesde onderdeel stelt verzoeker dat het hem niet duidelijk zou zijn op basis van welk gebrek aan een risico de bestreden beslissing zou zijn genomen.

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet stipuleert in haar eerste lid:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. ”

De wetgever voorzag dus in twee mogelijkheden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van medische redenen:

- 1) wanneer de ziekte van de vreemdeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of
- 2) een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat geen van beide door de wetgever voorziene omstandigheden in casu konden worden vastgesteld. Geen van beide risico werden weerhouden.

Verzoekers sibillijnse kritiek als had de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verder moeten verduidelijken “wegens welke vorm van gebrek aan risico ” zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, mist derhalve feitelijke grondslag.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende

overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor een machtiging tot verblijf.

Het zesde onderdeel is eveneens ongegrond.

Zevende onderdeel

In een zevende onderdeel houdt verzoeker voor dat onvoldoende werd onderzocht welk verband bestaat tussen zijn ziekte en de traumata ondergaan in het land van herkomst.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen feitelijke en juridische grondslag missen.

De medische attesten die door verzoeker werden voorgelegd maken vooreerst nergens melding van het feit dat het ziektebeeld van verzoeker zou verergeren bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift trouwens niet aan wat de oorzaak van zijn trauma's dan wel zou zijn. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat "de psychologische problemen van de verzoeker in geval van terugkeer op ernstige wijze zouden kunnen verergeren."

Verzoeker legt ter zake echter geen enkele bewijs voor, zodat deze vage beschouwingen niet van aard zijn afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekers kritiek als zou de arts-adviseur hier geen rekening mee hebben gehouden, kan dus niet worden aangenomen.

Het zevende onderdeel bij het enig middel kan evenmin worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Verzoeker toont niet anders aan."

4.3.1 De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verweerder terecht stelt, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische

problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Ter terechtzitting verwijst verzoeker naar het arrest nr. 90 213 van de Raad van 24 oktober 2012, waarbij een beslissing die door verweerder, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd genomen werd vernietigd. Er blijkt evenwel geenszins dat de feiten die aan de basis liggen van voormeld arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu heeft de ambtenaar-geneesheer immers, met bronvermelding, uitvoerig uiteengezet waarom hij van oordeel is dat een behandeling voor de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt in Armenië beschikbaar en toegankelijk is en er dus een adequate behandeling mogelijk is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoeker daarnaast verwijst naar een mogelijke schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 moet worden geduïd dat deze bepaling geenszins een verplichting oplegt aan de ambtenaar-geneesheer die wordt aangesteld om een advies te verstrekken inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf om, wanneer een in het kader van deze aanvraag aangebracht standaard medisch getuigschrift werd opgesteld door een geneesheer-specialist, steeds een bijkomend advies te vragen aan een arts met dezelfde specialisatie. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 stelt namelijk duidelijk dat dit enkel “indien nodig” dient te gebeuren. Daar de ambtenaar-geneesheer die verweerder aanstelde om een advies te verlenen de zuiver medische diagnoses die werden gesteld door de door verzoeker geconsulteerde geneesheren-specialisten niet in vraag stelde blijkt ook niet dat er enige nood was om een bijkomend advies te vragen. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer pas negen maanden nadat verzoeker zijn machtigingsaanvraag indiende een advies verleende en dat hij concludeerde dat de vereiste medische zorgen in verzoekers land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn leidt niet tot een andere conclusie. De Raad stelt voorts vast dat de psychiater die verzoeker consulteerde wel aangaf van oordeel te zijn dat verzoeker niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst, doch dat de ambtenaar-geneesheer in dit verband motiveerde dat voor deze conclusie geen medische redenen terug te vinden zijn in het medisch getuigschrift. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State kan het volstaan aan te geven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en kan ook hier worden gesteld dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Daarenboven kan worden benadrukt dat de aangehaalde arresten van 2000, 2002 en 2003 geen betrekking hebben op beslissingen die genomen werden naar aanleiding van aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker hoe dan ook niet dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen.

Een schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan niet worden vastgesteld.

4.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies aangaf ervan uit te gaan dat zijn psychische problemen behandeld en genezen zijn. Verzoeker meent evenwel dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het feit dat de ambtenaar-geneesheer negen maanden wachtte alvorens een advies te verstrekken en dat het aan deze laatste toekwam om bijkomende informatie omtrent zijn gezondheidstoestand op te vragen. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet afgeleid worden dat op verweerder of de door hem aangestelde adviserende arts de verplichting zou rusten om bijkomende inlichting op te vragen indien de vreemdeling die een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging indiende zelf geen initiatieven nam om het bestuur op de hoogte te houden van de evolutie van zijn gezondheidstoestand. Er moet daarenboven worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer, ondanks het feit dat hij liet verstaan te veronderstellen dat verzoekers psychische aandoening die werd vermeld in een medisch getuigschrift reeds was behandeld en genezen, toch rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat verzoeker nog steeds leed aan deze aandoening. Zoals reeds gesteld heeft hij immers aangegeven dat de vaststellingen van de psychiater die verzoeker consulteerde niet toelaten te concluderen dat hij niet kan reizen en heeft hij onderzocht of de nodige zorgen voor deze aandoening in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Hij heeft hierbij, met bronvermelding, aangegeven dat er “*psychologen en psychiaters werkzaam zijn voor de medische opvolging en behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoeningen*” en uiteengezet waarom hij meent dat de vereiste zorgen en opvolging in

Armenië beschikbaar zijn. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen omdat hij naliet gegevens betreffende zijn geestelijke gezondheidstoestand te actualiseren en hij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het arrest nr. 75 692 van de Raad van 23 februari 2012. Aangezien, zoals bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel reeds werd aangegeven, het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, is er ook geen sprake van enig motiveringsgebrek.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de ambtenaar-geneesheer niet argumenteert waarom hij van oordeel is dat verzoeker kan reizen terwijl de psychiater die verzoeker consulteerde stelde dat dit niet mogelijk was. Zoals reeds gesteld heeft de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk gemotiveerd dat er geen medische reden werden vermeld die toelaten tot deze conclusie te komen. De Raad merkt daarenboven op dat de betrokken psychiater de zin *“Etat incompatible avec un retour dans sons pays”* op het medisch getuigschrift vermeldde als antwoordt op de voorgedrukte vraag *“Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt du traitement ?”*, zodat zelfs niet blijkt dat deze arts oordeelde dat de ziekte op zich enig beletsel vormde voor een terugkeer, doch veeleer dat de stopzetting van de behandeling kon leiden tot een situatie waarbij verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verweerder heeft tevens toegelicht dat de vereiste zorgen voldoende beschikbaar en toegankelijk zijn, zodat ook een terugkeer van verzoeker naar Armenië geen aanleiding dient te geven tot een stopzetting van de behandeling. Verzoeker blijft ook in gebreke om aan te tonen dat hij heden nog enige behandeling nodig heeft of volgt voor de aangevoerde psychische problemen, zodat zelfs niet blijkt dat hij enig belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Door uiteen te zetten dat het niveau van de zorgverstrekking in Armenië totaal niet vergelijkbaar is met dat in België en door te benadrukken dat het voor personen die arm en werkloos zijn ook zeer moeilijk is om de hoge kosten die gepaard gaan met een medische verzorging of opvolging te dragen toont verzoeker ook geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan. Voormelde bepaling voorziet immers niet dat een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend indien de medische zorgen die in een bepaald land worden aangeboden van kwalitatief minder niveau zijn dan deze in België of niet aan een vergelijkbare prijs of met een zelfde regelmaat verkregen kunnen worden. Verweerder betwist ook niet dat de zorgverstrekking in Armenië mogelijk minder goed en duurder is dan deze in België. Hij heeft evenwel gemotiveerd dat de zorgen die verzoeker nodig zou kunnen hebben in Armenië beschikbaar en voor hem toegankelijk zijn en toegelicht op basis van welke gegevens hij tot deze conclusie komt. De door verzoeker aangebrachte verslagen van algemene aard doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Er blijkt trouwens geenszins dat verzoeker arm en werkloos is. In de aan de Raad voorgelegde stukken wordt immers melding gemaakt van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens een eerdere asielaanvraag aangaven dertienduizend euro betaald te hebben voor de reis naar België en dat zij in Armenië een grote boerderij hebben. Verzoeker betoogt nog dat het feit dat hij beschikt over *“een kaart van een centrum”* – waarmee hij doelt op een medisch paspoort – op zich niet impliceert dat hij in zijn land reeds (behoorlijk) verzorgd werd. Aangezien het medisch paspoort waarover verzoeker beschikt werd afgeleverd door het in Yerevan gevestigde *“Hemophilia Treatment center”* en dit document melding maakt van de exacte aandoening van verzoeker kan uit dit document wel degelijk in redelijkheid worden afgeleid dat verzoeker in zijn herkomstland reeds de nodige opvolging kon krijgen voor een van de aandoeningen waaraan hij lijdt. De vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat *“betrokkene in het verleden in Armenië opgevolgd werd voor hemofilie A en bij ingrepen de daarvoor benodigde medicatie kreeg”* vindt trouwens steun in de door verzoeker aan verweerder meegedeelde stukken waarin wordt gesteld dat in Armenië werd vastgesteld dat hij lijdt aan hemofilie, dat deze ziekte op zich geen aanleiding gaf tot verwikkelingen en dat hij – gelet op het risico op bloedingen – in Armenië wel medicatie ontving bij een tandextractie. Verzoeker ondertekende daarenboven op 24 maart 2011 een verklaring waarin hij meedeelde dat hij in Jerevan kon behandeld worden voor zijn *“bloedproblemen”*.

Verzoeker zet uiteen dat de hematoloog op wie hij in België een beroep deed het hoge risico dat verbonden is aan een bloeding bij een letsel of medische ingreep onderlijnd heeft, maar toont hiermee niet aan dat hij niet in staat is een beroepsactiviteit uit te oefenen of dat verweerder verkeerdelijk stelde dat niet blijkt dat hij arbeidsongeschikt is en bijgevolg zelf kan instaan voor de betaling van de kosten die verbonden zijn aan de eventueel vereiste medische zorgen. Verzoeker deelde aan verweerder namelijk mee dat hij in het verleden professioneel actief was als landbouwer/herder. Het feit dat hij lijdt aan hemofilie heeft hem in het verleden derhalve niet verhinderd om te werken. In zoverre verzoeker zich beroept op de hoge werkloosheid in Armenië moet nogmaals worden verwezen naar het gegeven dat uit de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote blijkt dat zij eigenaar zijn van een landbouwbedrijf. Tevens moet worden gesteld dat het feit dat het werkloosheidscijfer in Armenië hoog ligt geenszins

betekent dat verzoeker en zijn echtgenote, gelet op hun jonge leeftijd en hun professionele ervaring, geen economische activiteit zouden kunnen uitoefenen. Verweerder heeft bovendien aangegeven dat verzoekers ook een beroep kunnen doen op familie, vrienden of kennissen en dat verzoeker ook kan genieten van bepaalde vormen van gratis medische dienstverlening.

Verzoekers bewering dat niet is aangeduid “*wegens welke vorm van gebrek aan risico*” de bestreden beslissing genomen werd en een niet nader toegelicht beginsel van behoorlijk bestuur en de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet nageleefd werden mist daarnaast feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt namelijk duidelijk aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Tevens moet worden gesteld dat het gegeven dat verzoekers psychische problemen hun oorsprong zouden vinden in zijn land van herkomst niet impliceert dat hij er niet zou kunnen behandeld worden of dat de vereiste zorgen er voor hem niet toegankelijk zouden zijn. De Raad stelt, samen met verweerder, ook vast dat verzoekers standpunt dat zijn psychische problemen zouden kunnen verergeren bij een terugkeer naar Armenië geen steun vindt in enig medisch getuigschrift. De verwijzing naar een arrest waar dit wel het geval was is in casu derhalve niet dienstig.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van enig niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur.

4.3.4. Ook een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. In dit verband moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK